

Arrest

nr. 152 868 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de clan Reer Badeed.

*Op 12 december 2008 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 13 juli 2009. Op 12 augustus 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 33315) van 28 oktober 2009. U diende geen cassatieberoep in. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.*

*Op 15 juni 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd door de Dienst*

Vreemdelingenzaken genomen op 23 juni 2010. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 10 juni 2013 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 20 juni 2013. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 25 juni 2013 diende u een **vierde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 27 juni 2013. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 1 juli 2013 diende u een **vijfde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 3 juli 2013. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 10 maart 2014 diende u een **zesde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 21 maart 2014) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegt hier echter aan toe dat u verkracht werd in Somalië (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 21 maart 2014, punt 21) en lichtte toe dat u op 6-jarige leeftijd aangerand werd door de koranleraar (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 november 2014, p.7).

Om uw **zesde asielaanvraag** te staven legt u volgende documenten neer: (1) een aangifte van geboorte op naam van F.O.I. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 29 januari 2013, een (2) getuigenverklaringen van personen die verklaren dat F.O.I. van Somalische origine is, opgesteld te Bruxelles op 24 juni 2013, een (3) rapport de consultation op naam van F.O.I. uitgereikt op 10 november 2014 te Lodelinsart door Dr. I.J..

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw zesde asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het Commissariaatgeneraal op 13 juli 2009 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 oktober 2009 onder meer geconcludeerd “Verzoekster toont dan ook niet aan in Somalië gehuwd te zijn, noch bekend te zijn met de wijze waarop huwelijken worden geregeld in Somalië.” en “Verzoekers asielrelaas is dermate vreemd aan de Somalische realiteit dat hieruit geen enkele affiniteit blijkt met Somalië, wat haar voorgehouden Somalische afkomst geheel verzonnen doet voorkomen.” (zie arrest RvV nr. 33315).

Tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 18 november 2014 in het kader van uw **zesde asielaanvraag** werd u nogmaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling in het kader van uw eerste asielaanvraag dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België aangeeft. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag goed te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke nationaliteit, achtergrond en leefsituatie u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef er echter bij dat Somalische bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 november 2014, p. 2), dat u geboren werd in Mogadishu (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 november 2014, p. 6) en dat u uw ganse leven in het

Medina-district in Mogadishu resideerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 november 2014, p. 6). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u blijft volharden in uw verklaringen over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van Mogadishu en nog steeds weigert uw werkelijke nationaliteit en herkomst aan te geven. U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uw lacunaire geografische en politieke kennis over het Medina-district in Mogadishu en uw beperkte kennis over het Somalische clansysteem in het algemeen en uw eigen clan in het bijzonder, poogt u te vergoelijken door in het kader van uw zesde asielaanvraag te beweren dat u moeilijk zaken kan leren en moeilijk zaken kan onthouden omdat u op 6-jarige leeftijd verkracht werd door uw koranleeraar en hierdoor in shock verkeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 november 2014, p. 7). In het kader van uw eerste asielaanvraag had u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nochtans een afwijkende motivering als vergoelijking voor uw lacunaire kennis pogen inroepen, meer bepaald dat uw profiel als ongeletterde huisvrouw en in het bijzonder uw zeer lage opleidingsgraad – u verwees expliciet naar enkele maanden scholing in de koranschool – bepaalde gebreken in uw kennis zou moeten kunnen relativeren (zie arrest RvV dd. 28 oktober 2009 nr. 33 315, 3.4). Nog daargelaten de vaststelling dat u geen melding maakte van deze verkrachting in uw 5 eerdere asielprocedures, ondermijnen uw uiteenlopende vergoelijken verder de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Somalië. Aan de door u aangehaalde verkrachting die zich afgespeeld zou hebben in de koranschool in het Medina-district in Mogadishu (Somalië) kan echter geen geloof gehecht worden in de door u geschetste geografische context aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw Somalische nationaliteit en verblijf in het Medina-district in Mogadishu.

Aangezien uw Somalische nationaliteit betwist wordt kan aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben geen geloof gehecht worden. Daarnaast is het bijzonder merkwaardig dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaard had dat u problemen kende met familie- en clanleden van uw eigen Reer Badeed-clan omdat u huwde met een man die tot de minderheidsclan Midgan behoorde (zie beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 7 juli 2009) hoewel u in het kader van uw zesde asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken plotsklaps verklaarde herhaaldelijk problemen gehad te hebben met de familieleden van uw man omdat uzelf tot een minderheidsgroep zou behoren (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 21 maart 2014, punt 15, 20 en 21). Tijdens uw gehoor in het kader van uw zesde asielaanvraag voor het CGVS greep u echter terug naar uw aanvankelijke verklaringen en beweerde u opnieuw dat uw vrees voor vervolging uitgaat vanwege uw eigen familieleden (zie gehoorverslag dd. 18 november 2014, p. 5). Uw wisselende verklaringen zetten de problemen die u beweerde gekend te hebben naar aanleiding van uw huwelijk volledig op de helling.

U legde een aangifte van geboorte voor op naam van F.O.I. uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel op 29 januari 2013. Er kan echter geen bewijswaarde worden gehecht aan de voorgelegde aangifte van geboorte van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de formele correctheid, dit stuk naar inhoud faalt nu niet de minste garanties worden geboden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures. De bewijswaarde van de voorgelegde aangifte van geboorte, ook al wordt niet betwist dat dit stuk werd uitgereikt door de Somalische ambassade, kan niet overtuigen als bewijs van identiteit of nationaliteit. Immers zelfs al zou u thans door de ambassade de Somalische nationaliteit worden toegekend, dan nog toont u niet aan waar u voorheen verbleef en welke nationaliteit u had voor u ook de Somalische zou zijn toegekend.

De door u voorgelegde getuigenverklaringen van personen die verklaren dat F.O.I. van Somalische origine is, opgesteld te Bruxelles op 24 juni 2013 doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien aan getuigenverklaringen, gezien de nauwe persoonlijke band, geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Met betrekking tot het door u voorgelegde rapport de consultation op naam van F.O.I. uitgereikt op 10 november 2014 te Lodolinsart door Dr. I.J. dat stelt dat u aan hepatitis B lijdt, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Uit informatie in uw dossier, blijkt dat u reeds op de hoogte bent van de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit dit wetsartikel blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Gezien uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit beschikt, kan u zich

dan ook niet beroepen op de veiligheidssituatie in Somalië voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 april 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster blijft volharden dat zij wel degelijk van Somalië afkomstig is en begrijpt niet waarom de commissaris-generaal er onmiddellijk van uit gaat dat zij gelogen zou hebben over haar herkomst en nationaliteit, terwijl zij er alles aan gedaan heeft om haar nationaliteit en identiteit te bewijzen.

Zij benadrukt dat zij een nationaliteitsverklaring neerlegt van de Somalische ambassade in België, waarin bevestigd wordt dat zij de Somalische nationaliteit bezit. Zij acht het *"onmogelijk om een andere document voor te leggen om haar nationaliteit/identiteit te bewijzen dat een dergelijke nationaliteitsverklaring"* (sic). Zij legt uit dat de Somalische ambassade haar verhoord heeft en, afgaande op haar accent, haar taalkennis en haar verklaringen, met zekerheid heeft vastgesteld dat zij een Somalische onderdaan is. Zij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar zij aangaf wat de inhoud was van het gesprek op de ambassade.

Verzoekster wijst tevens op de getuigenissen die zij heeft voorgelegd en die *"stuk voor stuk bevestigen dat verzoekende partij weldegelijk een Somalische vrouw is"*.

Zij brengt verder een bewijs voor dat zij besneden is. Het medische attest van 16 april 2015 stelt dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan in Somalië. Zij geeft aan dat zij hier trauma's aan heeft overgehouden. Dat zij dit tijdens eerdere aanvragen niet vermeld heeft, betekent volgens haar niet dat zij dit zomaar uitvindt, gezien de behandelende arts dit bevestigt in het medisch certificaat. Zij herhaalt dat dit zaken zijn *"die heel gevoelig liggen voor haar waaraan zij een bijzondere trauma heeft overgehouden"*.

Verzoekster acht het *"bijzonder onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om – omwille van haar summiere kennis over clans en de geografie van Somalië – quod certe non (cf punt II.1.4) – te veronderstellen dat zij wel van een ander land afkomstig moet zijn, of elders verblijven moet hebben alvorens haar aankomst in België"*. Verzoekster ontkent dit ten stelligste en klaagt aan dat de commissaris-generaal deze bewering op loutere veronderstellingen staft zonder enig bewijs. Zij meent dat er, in het licht van de nieuwe voorgelegde stukken, geen twijfel kan bestaan over haar land van herkomst, haar nationaliteit en haar identiteit.

Waar de commissaris-generaal stelt dat dat verzoekster geen uitgebreide geografische en clankennis heeft van Somalië, wijst zij op het feit dat zij wél steden, ziekenhuizen en enkele minderheidsclans in Somalië kent. Zij merkt nog op dat de algemene kennis van een ongeletterde Somalische vrouw bijzonder voorzichtig beoordeeld moet worden en dat er niet zomaar mag worden vanuit gegaan dat zij geen Somalische is omdat zij de verschillende provincies en districten niet kent en het clan-systeem in haar land van herkomst niet volledig machtig is. Het feit dat zij thans eveneens verklaart verkracht te zijn op een zeer jonge leeftijd door haar koranleraar, verandert volgens haar niets aan haar profiel. Zij heeft dit nooit eerder verteld, gezien zij er zich over schaamde en het niet de hoofdreden is waarom zij asiel heeft aangevraagd in België, zo stelt zij.

Volgens verzoekster worden de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uiterst subsidiair, vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Nationaliteitsverklaring*”, “*Getuigenissen*” en “*Medisch attest*”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag besloot de Raad reeds tot de ongeloofwaardigheid van haar Somalische nationaliteit. De verklaring van verzoekster op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige zesde asielaanvraag, dat zij op 6-jarige leeftijd verkracht werd door haar koranleraar en zij hierdoor in shock verkeerde, kan haar onwetendheid omtrent Somalië niet verschonen. Vooreerst gaf verzoekster, thans 30 jaar, in het kader van haar eerste asielaanvraag bij de Raad een afwijkende motivering als vergoelijking voor haar lacunaire kennis, met name dat haar profiel als ongeletterde huisvrouw en in het bijzonder haar zeer lage opleidingsgraad bepaalde gebreken in haar kennis zouden moeten kunnen relativeren.

Dat verzoekster op 6-jarige leeftijd verkracht werd door haar koranleraar en zij hierdoor in shock verkeerde (wat zij overigens nooit vermeldde tijdens haar vijf voorgaande asielprocedures), kan hoe dan ook de vaststellingen omtrent haar onwetendheid opgenomen in het arrest van de Raad van 28 oktober 2009, nr. 33 315 niet weerleggen:

“3.4.1. De CGVS heeft terecht doorgevraagd over de Somalische maatschappij en verzoekster aldus de mogelijkheid geboden haar nationaliteit aan te tonen nu ze niet in het bezit is of kan zijn van

genoegzame identiteitsdocumenten. Verzoekster bleek echter niet in staat deze vragen navenant te beantwoorden. Dat verzoekster al dan niet naar school ging, is geheel irrelevant nu de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij is en maatschappelijke gegevens dan ook mondeling worden doorgegeven. Haar onwetendheid, noch dat zij als vrouw een 'inferieure positie' zou hebben (wat overigens niet wordt aangetoond) kan de vaststellingen van de bestreden beslissing enigszins weerleggen. Immers verzoekster dient kennis te hebben van de dagelijkse realiteit in Somalië en haar eigen leefwereld. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clan is zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke afstoting, de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd (antwoorddocument Cedoca SOM2004-004w) en wordt doorheen het leven verder geïllustreerd. Verzoeksters bewering dat "het nu dikwijls eigen is aan culturele tradities, dat deze niet in vraag worden gesteld en verduidelijkt en dan zeker niet door de vrouwen in de Somalische samenleving; Dat het clansysteem en de bijbehorende regels en tradities zodanig ingebakken zit in de Somalische samenleving, dat deze niet in vraag worden gesteld en dat de Somalische vrouw ook niet wordt toegelaten om een dergelijke zin voor kritiek aan de dag te leggen;" bevestigt eerder de objectieve gegevens in het administratieve dossier waar de culturele tradities inderdaad "ingebakken zitten" en het familiale leven hierdoor wordt beheerst, ook dat van vrouwen.

3.5. Wat betreft het "feit dat de eiseres "slechts" twee subclans bij naam heeft kunnen noemen van de Abgal en slechts één subclan van de Habr Gedir" stelt verzoekster "Dat het echter duidelijk blijkt uit de verklaringen van de eiseres dat zij weet dat er meer subclans zijn, maar dat zij er geen andere bij naam kan noemen op dat moment", wat echter een blote bewering is die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker onvoldoende subclans kon noemen.

3.6. Met betrekking tot de vraag naar het "thuisland van haar clan" stelt verzoekster "Dat haar gewoon de korte vraag is gesteld wat het "homeland" is van haar clan, wat al snel korter kan worden vertaald als "home of your clan", zodat zij, naar waarheid heeft aangegeven dat dit Mogadishu is; Dat haar echter niet uitdrukkelijk de vraag is gesteld of haar clan ook gevestigd is in andere delen van Somalië, zodat zij in dat geval had kunnen preciseren dat haar clan ook gevestigd is in Somaliëland, Djibouti en Ethiopië; Dat gelet op de beperkte opleiding van de eiseres en haar ongeletterdheid, de interviewer van het Commissariaat-generaal toch iets meer moeite had mogen doen om na te gaan of de eiseres weet waar haar clan ook nog gevestigd is in Somalië, buiten Mogadishu; Dat er echter geen enkele vraag meer werd gesteld in hieromtrent, zodat aan haar het niet kan worden verweten dat zij enkel heeft aangegeven dat haar clan thuis is in Mogadishu, net als zijzelf;" Met betrekking tot de clan Habr Gedir stelt verzoekster dat zij "zelf geen deel uitmaakt van deze clan, evenmin als haar echtgenoot en zijn familie; Dat de echtgenoot van de eiseres en diens familie misschien naar de buitenwereld toe zich voordeden als leden van de clan Habr Gedir, maar dit maakte geen enkel verschil voor wat betreft hun leven als familie ; Dat de familie van de echtgenoot van de eiseres het onder elkaar helemaal niet had over de clanstructuur van de Habr Gedir, omdat zij in realiteit niet behoorden tot deze clan;"

3.6.1. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat er gevraagd werd naar "het thuisland van uw clan" en niet naar het "thuis van verzoekster." Informatie toegevoegd aan het dossier toont aan dat verzoeksters clan geconcentreerd is in het noorden van Somalië, in Ethiopië en Djibouti. Het is onaanvaardbaar dat verzoekster niet op de hoogte is van dergelijke elementaire informatie, minstens had ze moeten weten dat haar familie zich in Mogadishu moeilijk kunnen handhaven en dan ook de nodige sociale allianties moeten smeden.

3.6.2. Het voorgehouden asielrelaas kan evenmin overtuigen. Het is in de Somalische context, geheel ondenkbaar dat verzoekster een verboden huwelijk kon aangaan met een lid van een onbevriende clan. Verzoekster gaat eraan voorbij dat in Somalië huwelijken niet gebaseerd zijn op persoonlijke afspraken maar op deze tussen clans. Verzoekster kon ter terechtzitting overigens haar eigen huwelijk niet toelichten binnen de Somalische maatschappij en ontkende eerst dat een ceremonie plaatsgreep om daarna een islamitisch huwelijk te beschrijven. Verzoekster toont dat ook niet aan in Somalië gehuwd te zijn, noch bekend te zijn met de wijze waarop huwelijken worden geregeld in Somalië.

3.6.3. Dat verzoeksters man en zijn familie zich jarenlang konden voordoen als leden van een andere clan is onvoorstelbaar in de Somalische traditionele samenleving en verzoekster kon dit ook ter terechtzitting niet minimaal toelichten. Ze komt niet verder dan te herhalen dat iedereen een clan heeft. In zover verzoekster met een Midgan gehuwd is, hierdoor problemen kreeg is niet aannemelijk dat ze

niet weet waarom de Midgan-clan als onrein wordt beschouwd, en aldus onwetend is waarom haar huwelijk een verboden huwelijk was en waarom zij diende te vluchten. Verzoeksters asielrelaas is dermate vreemd aan de Somalische realiteit dat hieruit geen enkele affiniteit blijkt met Somalië, wat haar voorgehouden Somalische afkomst geheel verzonnen doet voorkomen”.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met elementen uit het administratief dossier en met verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar huidige asielaanvraag haar Somalische afkomst evenmin aannemelijk maakt aangezien haar verklaringen over haar eigen clan tegenstrijdig zijn met eerdere verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken: zij is van een minderheidsclan terwijl ze op het CGVS stelt dat haar echtgenoot van een minderheidsclan is) en bovendien werd door de CGVS terecht vastgesteld dat verzoekster die zich bij haar eerste asielaanvraag op 17 december 2008 zich onder een de naam Ismaïal Fadoma geboren te Mogadishu op 1 januari 1973 kenbaar maakte bij de Belgische instanties, zich op 15 juni 2010 als Osman Ismael Sadimah geboren te Mogadishu op 1 januari 1975 heeft aangeboden. Verzoekster heeft hiervoor geen verklaring en meende tijdens het CGVS-verhoor dat het een vergissing betrof wat bezwaarlijk een verschoning kan zijn. Verzoekster is niet opnieuw ondervraagd over het Somalische clansysteem maar wel over haar eigen strijdige verklaringen over de clan van haar moeder en haarzelf in de zesde asielaanvraag. Verzoeksters huidige toelichtingen kunnen de vaststellingen over haar herkomst slechts verder ondergraven.

Aldus dient te worden verwezen naar de conclusies uit het arrest van de Raad van 28 oktober 2009, nr. 33 315 dat verzoekster niet afkomstig is uit Somalië en evenmin met dit land bekend is. De door haar ingeroepen vervolgingsfeiten -in zoverre waarachtig want pas in de zesde asielaanvraag aangebracht-kunnen dan ook niet in Somalië hebben plaatsgegrepen.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij een nationaliteitsverklaring neerlegt van de Somalische ambassade in België, waarin bevestigd wordt dat zij de Somalische nationaliteit bezit. Zij legt uit dat de Somalische ambassade haar verhoord heeft en, afgaande op haar accent, haar taalkennis en haar verklaringen, met zekerheid heeft vastgesteld dat zij een Somalische onderdaan is.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd reeds vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij de Somalische nationaliteit geniet noch van Somalische herkomst is.

De door verzoekster neergelegde “*Declaration of Birth*” van 29 januari 2013 (voorgelegd op het Commissariaat-generaal) en de “*Declaration of Nationality*” van 31 maart 2015 (gevoegd aan het verzoekschrift), beide uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel, kunnen bovenstaande

vaststellingen niet wijzigen. Dienaangaande kan uit de *“COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”* van 1 april 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, immers blijken dat *“In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.”*. Aldus geeft de ambtenaar van de ambassade zelf toe niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt dus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt beschouwd en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan dus bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine. Verzoekster kan aldus mits het neerleggen van de documenten van de Somalische ambassade haar land van herkomst niet aantonen. Dit klemt te meer nu de decisieve factor in het onderzoek klaarblijkelijk enkel de Somali etnie is. Bovendien stelt de *“COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”*: *“Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de Commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkoch" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.”*, zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

Aldus concludeert de Raad dat de nationaliteitsverklaring en het geboortecertificaat van de Somalische ambassade te Brussel, niettegenstaande deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade naar inhoud niet de minste garanties bieden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster thans door de ambassade de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij niet aan waar zij voorheen verbleef en welke nationaliteit zij had voor haar ook de Somalische zou zijn toegekend.

De persoonlijke getuigenissen die verzoekster heeft voorgelegd, hebben geen objectieve bewijswaarde.

Het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest van 10 november 2014, waarin gesteld wordt dat verzoekster aan hepatitis B lijdt, is niet dienstig, daar deze medische problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 16 april 2015, dat bevestigt dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan in Somalië, kan niet worden afgeleid dat verzoekster over de Somalische nationaliteit zou beschikken. Verzoekster toont immers niet aan dat het ondergaan van een besnijdenis type 2 inherent verbonden is aan het hebben van de Somalische nationaliteit. Waar

verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij trauma's heeft overgehouden aan deze besnijdenis, merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag op het Commissariaat-generaal en haar vorige vijf asielaanvragen geen melding heeft gemaakt van de ondergane besnijdenis en de daaruit volgende trauma's, van het feit dat haar vertrek uit haar beweerd geboorteland Somalië zou ingegeven zijn door de ondergane besnijdenis en de daaruit volgende trauma's of van het feit dat zij omwille van deze trauma's niet zou kunnen terugkeren naar haar beweerd geboorteland. Verder maakt zij niet aannemelijk dat deze besnijdenis en de hiermee gepaard gaande trauma's haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.2.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat ze afkomstig is uit Somalië en voor haar komst naar België de Somalische nationaliteit bezat. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.2.4.2. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerd herkomst uit Somalië niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.2.5. Besluit

2.2.5.1. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK